



ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. oktobra 1892.

Leto XXII.

L á n u.

(Po Justinu Kerner-ju.)

Mnogo res cvetic me mika,
Ko sprehajam se po leti,
Vseh cvetic pa lan je dika,
Lánu hočem slavo peti.

V lanu se nebó zreali,
Višnjava, glej, vsa je njiva,
Gleda ga deklè in hvali:
„Ti si cvetka ljubeznjiva.“

Stebelce zeleno, šibko,
Cvetje kot nebó milótno;
Kadar veter dahne, gibko
Val za valom gre tihótno.

Ko mu cvetje obletelo,
Treba lan je poruvati;
Deklice hitè veselo,
Razprostró ga tam po trati.

Slišiš li ropot in šalo?
Kaj vrši se tam za njivo?
Tam so se tarice zbrale,
Lan spreminjajo v predivo.

Sneg pokrila je polje, kočè,
Z neba svetijo zvezdice
V ónej sobi kaj ropoče?
Oj to pridne so predice!

Trska sveti mesto sveče,
Oj kako živahno v hiši!
Petje, čuj, milo doneče,
Zgodba mnoga tú se sliši.

Zunaj tulijo viharji,
Híti, potnik pozni, híti!
Trske svit podoben zarji
In zlaté se zdé ti niti.

Tkalec tkè, šivilja šiva
Novo krilo za nevesto;
Platno mrtveca pokriva,
Spremlja nas do konca zvesto.

Ti odevaš dete malo,
Ti nas kril boš v tihem grobi;
Tebi, lan, sem pel zahvalo,
Tebi slava se spodobi!

Fr. Krek.

